

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

SLIP-STORY

Blijspel in 3 bedrijven

door

Edward de Ruyscher

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 2172

PERSONAGES

4 dames - 5 heren

VANESSA : dienstmeisje, twintiger

STAFKEN : manusje van alles, zestiger

GERDA DE LAET : ontwerpster, vijftiger

WANDA TRUYENS : commercieel directeur, dertiger

WALTER DE SMET : technisch directeur, vijftiger

MADAME LEEMANS : afgevaardigd-bestuurder, vijftiger

JOHN PETERMAN : haar neef, dertiger

JIM VAN DE LAAR : hoofdinkoper warenhuis, dertiger

MICHEL DE LAET : neef van Gerda, twintiger

E E R S T E B E D R I J F

EERSTE TAFEREEL

(Als het doek opgaat is VANESSA, het hupse dienstmeisje van de firma "Ondergoed en nachtkleding Madame Leemans" de showroom van de firma aan het schoonmaken. Er zijn twee deuren: links en rechts. De showroom wordt gedomineerd door twee mannequinpoppen, de ene vrouwelijk, de andere mannelijk. De vrouwelijke pop is getooid met een ouderwetse body. De mannelijke met een kanjer van een onderbroek. Je kan duidelijk zien dat de zaak gespecialiseerd is in overjaars ondergoed. Voor de rest is in de showroom een vergadertafel met stoelen, en een pashokje, dat aan de zijkant buiten voorzien is van een kapstok die makkelijk uit de wand kan getrokken worden, zodanig dat er dan een kijkgaatje zichtbaar wordt. Op de tafel staan vier tassen en een kan koffie klaar. De afgevaardigd-bestuurder, madame Leemans heeft een stafvergadering samengeroepen. Vanessa rolt de mannelijke pop naar het midden van het speelvlak.)

VANESSA :Kom maar eens mee, Rambo. Tijd voor de grote schoonmaak. *(Ze gaat aan de slag met spons en zeemvel.)* Oogskes toe. Ja, goed. Niet bang zijn, Ramboke. Vanessa zal je heus geen pijn doen... nek,... borst ... rug... en nu even heel flink zijn. *(Ze trekt zachtjes de onderbroek uit.)* Ook niet veel zaaks, hé jongen. Stof genoeg, dat wel, maar voor de rest? *(Ze kijkt naar het gelaat van de pop.)* Wat zeg je?... Nee?... Fluister het dan in mijn oor, mijn timide jongetje. *(Vanessa houdt haar oor voor zijn mond. Plots trekt ze een verontwaardigd gezicht, gaat een paar stappen verderop staan, keert zich dan met de handen in de zij naar de pop toe en zegt.)* Natuurlijk heb ik vergelijkingspunten. Wat denk jij dan wel welk soort meisje ik ben... Wat zeg je? *(Ze gaat terug dicht.)*... ja... ja ik weet het. Wat zou je willen als je hier al twintig jaar in een aardappelzak staat. *(Ze zwiert met de onderbroek, die ze nog steeds in de hand heeft.)* Onverslijtbaar die spullen. En zeggen dat er zulke leuke dingetjes kunnen uitgedacht worden. *(Ze huppelt naar haar tas naast het pashokje en haalt er een sexy slipje uit. Ze houdt het voor de vrouwelijke pop.)* Zeg nu zelf, Rambo. Zou je vriendinnetje niet heel wat beter tot haar recht komen in zo'n sexy reepje stof? Eigen creatie! En ik heb

nog meer... *(Ze haalt ook een leuk behaatje en een body uit haar tas)* Spijtig dat alleen jij ze de moeite waard vindt.

(Ondertussen is STAFKEN de showroom binnengekomen. Hij is dicht tegen zijn pensioen, en al jaren het manusje van alles in het bedrijf. Hij draagt een stapel ondergoed. Zoals zal blijken is Stafken een man van weinig woorden. Als hij binnenkomt hoort hij nog juist de laatste zin. Vanessa stopt de beha en de body terug in haar tas, en gaat het slipje voor de vrouwelijke pop houden)

VANESSA : Wat denk jij Stafken? Vind jij ook niet dat mijn slipje heel wat beter oogt dan die ouwe rommel?

STAFKEN : *(Hij gaat het ondergoed in de rekken leggen)* Wie weet dat, jom? Wie gaat dat zeggen?

VANESSA : Maar Stafken toch.

STAFKEN : Ja ja, 't zal de'r allemaal rap zijn.

VANESSA : Wat zal er allemaal rap zijn, Stafken?

STAFKEN : Wie weet dat, jom? Wie gaat dat zeggen?

VANESSA : Jij bent me de'r toch eentje, Stafke.

(Gerda De Laet komt rechts de kamer binnen. Zij verzorgt de "styling". Zij is even vlot gekleed als haar ontwerpen, "overjaars" dus. Zij staat al heel lang aan de zijde van Madame Leemans, de afgevaardigd-bestuurder en stichter van het bedrijf.)

GERDA : Vanessa! *(Vanessa is in paniek. Ze gooit haar slipje in het pashokje. Gerda heeft niets gezien.)* Ben je nu nog niet klaar? Over vijf minuten begint de vergadering. Wat spook je eigenlijk allemaal uit?

VANESSA : Ik doe mijn best, mevrouw Gerda.

GERDA : In dit bedrijf is je best doen niet genoeg. Als je zo voortdoet geef ik je nog een week, en je vliegt, begrepen?

VANESSA : Jazeker, mevrouw...

GERDA : *(ziet Stafken)* Gustaaf! Ik heb je al duizend keer gezegd dat je de broeken links en de hemdjes rechts moet leggen! *(Stafken wisselt de stapels.)*... Waarom doe je dat niet meteen? Is dat zo moeilijk?

STAFKEN : *(terwijl hij afgaat links)* Wie weet dat, jom? Wie gaat dat zeggen?

GERDA : Gij!!! Gij moet dat zeggen!

STAFKEN : 't Zal de'r allemaal rap zijn, madame. *(af)*

GERDA : Ik krijg de kriebels van die vent. 't Zal de'r allemaal rap zijn. Wat? Wat zal de'r allemaal rap zijn?

VANESSA : Wie weet dat, jom? *(lacht)*

GERDA : Vanessa, genoeg! Als je denkt dat ik dat plezant vind.

VANESSA : Ach mevrouw, Stafken, de sukkelaar. Hij is bijna op pensioen. Nog een paar maanden en hij trekt de deur hier voorgoed achter zich dicht.

GERDA : O ja, tussen haakjes, over deuren gesproken, toen ik zaterdagmorgen langs kwam, stelde ik vast dat de showroom hier, niet op slot was. Noch aan die, noch aan deze kant. Hoe komt dat?

VANESSA : Ja, dat... euh... vrijdagmiddag was juffrouw Wanda hier nog met een klant, en euh zij zei me dat ik niet moest wachten... is dat erg mevrouw?

GERDA : En of dat erg is! Als er dieven op bezoek komen? Wat dan?

VANESSA : *(Ze flapt het eruit zonder na te denken)* O, maar die schrikken zich vast rot van al die mooie onderbroeken hier, en slaan dan hals over kop op de vlucht!

GERDA : Vanessa!

VANESSA : Ja, mevrouw Gerda?

GERDA : Ik zeg het je voor de laatste keer : geen opmerkingen meer over onze collectie, begrepen?

VANESSA : Maar mevrouw,...

GERDA : Trouwens, waar je geen benul van hebt, daar moet je over zwijgen. Ik zit al dertig jaar in de branche. Ik zal toch wel weten hoe een onderbroek er moet uitzien, zeker, of niet soms?

VANESSA : Nee, mevrouw, ik bedoel jazeker mevrouw.

GERDA : Goed dan. Onthou goed wat ik je zeg. Er zijn drie zaken die je in je oren moet knopen. Eén: je moet je werk doen, twee: geen opmerkingen maken over de collectie en drie: de deuren van de showroom 's avonds afsluiten. Gaat dat erin, ja?

VANESSA : Ja mevrouw.

GERDA : Maak dan voort met je werk. Ik geef je nog precies twee minuten om die pop terug aan te kleden.

VANESSA : *(toont haar de onderbroek)* Moet hij niet ververst worden? Deze is zo vuil.

GERDA : Aankleden, zeg ik je! Verversen doe je morgen maar.

(Terwijl Vanessa de pop aankleedt, komt Wanda Truyens rechts binnen, een dertiger. Zij is de commercieel verantwoordelijke van het bedrijf. Het is haar duidelijk aan te zien dat ze zenuwachtig is.)

GERDA : Goeie morgen, mevrouw Truyens.

WANDA : O, u bent er al, mevrouw De Laet. Ook een goeie morgen.

GERDA : Het valt blijkbaar niet mee zo vroeg uit te veren te moeten. Je ziet er bijna zo slecht uit als de omzet die je maakt, mijn kindje.

WANDA : Mag ik er U op wijzen, mevrouw De Laet, dat ik uw kindje niet ben, gelukkig. En bovendien, waarde collega, heb ik heel slecht geslapen. Dat kan toch, of niet?

GERDA : O, ik weet niet, ik slaap altijd als een roosje.

WANDA : Een verwelkte!

GERDA : Wàt zeg je?

WANDA : Een dove verwelkte roos. Zo te zien ben je dringend aan wat roze korrel toe.

GERDA : Zijn we bitsig vandaag, liefje? Maar ja, ik zou het ook wel zijn, denk ik, als ik in jouw schoenen stond.

(Wanda reageert niet en gaat door het raam staren)

GERDA : Tja, de cijfers. Die kan je niet uit de weg gaan. Dat los je niet op met roze korrel. Daar heb je een volledig mestactieplan voor nodig!

WANDA : *(heftig)* Ik heb genoeg van je insinuaties, Gerda. De commerciële dienst draait op volle capaciteit. Ik werk dag en nacht.

GERDA : Aan je ogen te zien vooral 's nachts.

WANDA : Zwijg, teef.

GERDA : Je wordt vulgair, Wanda. Ik heb er helemaal niets op tegen dat je 's nachts werkt, maar probeer dan je klanten wat zorgvuldiger uit te kiezen.

WANDA : Nu is het genoeg. Ik neem dit niet langer. Je trekt terug wat je daarnet gezegd hebt, of...

GERDA : Of wat?

WANDA : Of ik betrek er de baas bij.

GERDA : O, *(ze kijkt naar Vanessa, die het kibbelende paar staat aan te gapen)* Wel, Vanessa? Klaar?

VANESSA : Ja, mevrouw Gerda.

GERDA : Wat sta je daar dan nog te doen? Maak dat je wegkomt. *(Vanessa af rechts. Ze neemt haar tas, maar vergeet haar slipje in het pashokje.)* Zo, onder ons nu. Zou jij willen dat Madame Leemans te weten komt dat je omzet recht evenredig is met het aantal intieme afspraakjes dat je hebt met de hoofdaankoper van Onux. *(Wanda kijkt verbaasd op.)* Wel? Tong verloren, of is die te vermoeid?

WANDA : Is dat zo abnormaal? Ik heb inderdaad Jim Van De Laar een paar keer uitgenodigd voor het diner. Puur zakelijk.

GERDA : Dat zal wel. En die kamer in het Hilton hotel dan?

WANDA : Het was te laat voor Jim om terug te keren naar Nederland... Zeg, waar stuur jij op aan?

(Gerda neemt drie foto's uit haar zak; ze toont Wanda de eerste.)

WANDA : Hoe kom je daaraan?

GERDA : Dat zijn mijn zaken. Dineetje bij kaarslicht, mmmm... romantisch.

WANDA : Ik zei het je toch, puur zakelijk.

GERDA : *(Ze toont de tweede foto)* O ja, natuurlijk. Hoe kan ik zo stom zijn. En hier dacht die Van De Laar dat jij het dessert was waarschijnlijk?

WANDA : Niet meer dan een beleefdheidskusje op het einde van het diner.

GERDA : Héél beleefde jongens die Hollanders! *(Ze toont de derde foto.)* En ook héél grote bedden in het Hilton!

WANDA : Jij... maar dat is een regelrechte inbreuk op mijn privacy. Hoe kom jij... dat is werkelijk laag van je!

GERDA : Noem jij dat laag? Zo te zien vertoefde jij wel in heel hoge sferen, liefje. *(Ze trekt de foto's uit Wanda's handen.)*

WANDA : Jij serpent, ik...

(Wanda maakt een beweging alsof ze wil slaan. Op dat moment komt Walter De Smet rechts de kamer binnen. Hij is de technisch verantwoordelijke, en van dezelfde generatie als Gerda.)

WALTER : Wanda! Ben je gek? Laat dat. *(Wanda trekt zich terug en barst in snikken uit.)*
Ben je nu tevreden? Verdomme, Gerda.

GERDA : Ik heb niets gedaan. Zij deed de actie.

WANDA : Da's juist. Jij doet nooit iets. Dat is precies het probleem. Er zijn er hier in huis veel te veel die niets doen.

GERDA : Jij moet op je woorden letten, sletje. Jij moet heel goed op je woorden letten!

WALTER : Héééé, stop! Alsjeblief, zeg. Zijn we volwassen mensen of wat? Het gaat moeilijk. En het is voor iedereen niet makkelijk om vast te stellen dat we achteruit gaan. We moeten samenwerken. Als we dat niet doen, kunnen we morgen met zijn allen gaan stempelen. Met zijn allen, en dat zijn wij niet alleen,

maar ook de tweehonderd mensen in de fabriek, en waar het hemd van vol is, loopt de rok nog altijd van over... dacht ik toch.

GERDA : Bewaar je preken voor je stiksters, Walter.

WALTER : Ik probeer maar. Koffie iedereen?

(Walter begint koffie uit te schenken; Wanda herstelt de schade van haar huilbui; Madame Leemans, een vijftiger, komt links de kamer binnen. Zij is de afgevaardigd-bestuurder van het bedrijf)

LEEMANS : Goeiemorgen iedereen. Kunnen we er meteen aan beginnen, want ik verwacht bezoek straks. *(zet zich aan het hoofd van de tafel)*

WALTER : Een prachtige morgen, nietwaar, madame? Goed geslapen, madame? Koffie, madame?

LEEMANS : Graag. Goed. Ik hoef niet in herhaling te vallen. De cijfers van het tweede kwartaal zijn nog slechter dan deze van het eerste. Elke maand boeken we een miljoen verlies. De order intake blijft beroerd. Mevrouw Truyens?

WANDA : Dat is zacht gezegd, madame. De situatie is gewoon dramatisch. We krijgen met moeite nog een stuk verkocht. Tot eind vorig jaar konden we dit voor een groot deel toeschrijven aan conjuncturele invloeden, maar ik ben bang dat we afstevenen op een structureel probleem, althans op middellange termijn bekeken.

LEEMANS : Importen.

WANDA : Juist. Er worden steeds grotere volumes geïmporteerd in een globaal krimpende Europese markt. De aankopers lachen ons uit wanneer we onze prijzen op tafel leggen... en euh... ze lachen niet alleen met onze prijzen!

LEEMANS : Verklaar je nader.

WANDA : Om te kunnen verkopen moeten we goeie prijzen hebben, scherpe prijzen. Dat is juist. Maar bovendien moet er dringend iets gebeuren aan de collectie. Die is waardeloos. Niemand wil die ouwe rommel nog.

GERDA : Ik protesteer. Onze collectie doet het al twintig jaar. Onze double patte is wereldvermaard.

WANDA : Berucht, wil je zeggen. Het moet me van het hart, madame. Er schort wel degelijk iets aan ons product.

GERDA : O ja? Dan moet jij ons maar eens vertellen wat.

WANDA : Wij maken ondergoed voor fossielen!

GERDA : Er zijn toch uitzonderingen, is het niet, mevrouw Truyens. Met een optimale benutting van uw commerciële capaciteiten moet er toch nog iets te doen zijn. Of bènt u al tot het uiterste gegaan?

WANDA : We kunnen misschien dinosaurussen laten drukken op het ondergoed en verkopen als gadget voor Jurassic park. Of nog beter, laten we er meteen jouw gezicht voor gebruiken.

GERDA : Hoe durf je! Jij moet wel op je tellen passen, meisje.

LEEMANS : Dames! Wat denkt u, meneer De Smet?

WALTER : Er moet dringend iets gebeuren, madame. De werknemers stempelen nu al aan een ritme van meer dan 50%. Het rendement daalt, de motivatie daalt, en bovendien verliezen we onze beste krachten. Er moet dringend iets gebeuren, want het is te laat de kruik gevuld als het kalf gebroken is... dacht ik toch.

LEEMANS : Dames. Ik denk dat meneer De Smet in feite de essentie verwoordt: er moet dringend iets gebeuren. Als we zo nog een maand voortboeren ben ik verplicht om de boeken neer te leggen. We zijn momenteel al virtueel failliet. Wel, er zal iets gebeuren. Ik heb het besluit genomen om me terug te trekken als algemeen directeur. Mijn beleid heeft duidelijk gefaald, en ik heb daar mijn conclusies uit getrokken. Let wel, ik verlaat het schip niet, ik blijf voorzitter van de Raad van Bestuur en afgevaardigd-bestuurder, maar het actief beleid zal ik overlaten aan iemand anders.

(Niemand reageert. Ze zijn te verrast.)

LEEMANS : Wel?

GERDA : Wie...

LEEMANS : Dat is nog niet beslist. Het zou best kunnen dat het iemand van jullie wordt. Het zou ook kunnen van niet. Dat zal van de initiatieven afhangen. Maar goed. Ik stel voor dat we alles eens rustig laten bezinken, en... laten we het schip drijvende houden. *(Ze zet zich recht en gaat links af.)*
(Stilte. Gerda gaat naar het raam.)

GERDA : Het eerste wat ik doe als algemeen directeur is een frisse wind laten waaien in het bedrijf. Verkopen doen we niet op onze rug. Daar moeten we juist met beide voeten op de grond voor staan.

WANDA : Wat baat een frisse wind als het hemd al onherstelbaar gekreukt is. Wat ik zou doen is de rimpels wegstrijken... Ach nee, waarom niet direct een nieuw hemd kopen, dat is beter. Wat dacht je van brugpensioen, mevrouw De Laet?

GERDA : Bruggensioen? Ik ben amper 52. Ik kan nog jaren mee.

WANDA : Je ziet er nochtans 70 uit.

GERDA : Maak je geen illusies, kindje. Je kan me beledigen zoveel je wil, maar ik heb madame Leemans dit bedrijf helpen opbouwen. Ik heb altijd aan haar zijde gestaan, in goede èn in kwade dagen.

WANDA : Helpen opbouwen? Afbreken zeker!

WALTER : Madame Leemans heeft haar conclusies getrokken, Gerda. Als je consequent bent... Zou je 't niet beter aan de jeugd overlaten?

GERDA : De jeugd, daar zie. De koene ridder zegt ook eens iets. We zijn amper in de vijftig, Walter. Dat is nog jeugd!

WALTER : Ja natuurlijk, maar ik bedoel... ja...

GERDA : Je weet zelf niet wat je bedoelt, Walter. Jij weet nooit wat je bedoelt.

WALTER : Ik weet heel goed wat ik bedoel. Ik bedoel...

GERDA : *(tot Wanda)* Neem het van mij aan, liefje. De beslissing is niet meer dan een formaliteit. En als het er op aankomt, heb ik nog altijd wat achter de hand. Als jullie me nu willen excuseren, ik heb nog werk te doen. *(afrechts)*

WANDA : Fossiel!

WALTER : Trek het je niet aan, Wandake. Je hebt minstens zoveel kans als zij om algemeen directeur te worden. Wie het laatst lacht, zal de eerste zijn... dacht ik toch.

WANDA : Toch niet.

WALTER : En waarom niet? Zij heeft enkel haar getrouwheid, en daar verkoop je geen ondergoed mee.

WANDA : En jij, Walter? Je bent hier net zo lang als Gerda, en je kent het klappen van de zweep.

WALTER : Nee, nee, ik heb daar geen ambitie voor. Ik voel me perfect gelukkig met wat ik nu doe. Tussen de meisjes in 't atelier.

WANDA : En als ze het je aanbiedt, wat zeg je dan?

WALTER : Ik zal het uit haar hoofd praten. Ik kan dat niet. Wie de schoenmaker niet eert, is zijn leest niet weerd... dacht ik toch.

WANDA : Je bent een goeie man, Walter. Dank je, maar ik heb toch geen kans. Geen schijn van. Gerda weet teveel. Wat ze zegt is waar. Ze heeft nog iets achter de hand... Ik heb een aantal intieme afspraakjes gehad met Jim Van De Laar, de hoofdaankoper van de Onux warenhuizen.

WALTER : Privé doe je toch wat je wil.

WANDA : Dat is het hem juist, Walter. 't Is alleen maar door die afspraakjes dat ik omzet heb gemaakt.

WALTER : En wat dan nog?

WANDA : Je begrijpt me niet goed... Ik... enfin ja... intieme afspraakjes... van het één komt het ander... en...

WALTER : Wat? Je hebt jezelf verkocht?! Voor een paar onderbroeken? Wandake toch, en dan nog met die slijmerige Hollander.

WANDA : Ach, nee niet echt. Het is niet wat je denkt. Ik vind hem wel tof, Jim.

WALTER : Je zou er goed aan doen om hem duidelijk te maken dat je privé zaken wenst gescheiden te houden van beroepszaken.

WANDA : En als hij dan stopt met inkopen?

WALTER : Dan weet je meteen dat hij toch niet zo tof is als je dacht.

WANDA : En Gerda dan? Als ze die foto's aan madame Leemans laat zien, kan ik wel mijn koffers pakken.

WALTER : Welke foto's?

WANDA : Wel... euh... ze heeft foto's van... euh... enfin ja van mij en Jim...

WALTER : In de trapeze? 't Is niet waar! (*Lacht*)

WANDA : Ik vind het niet grappig, Walter.

WALTER : Excuseer. Hoe komt ze aan die foto's?... 't Is niet waar hé... Michelleke natuurlijk!

WANDA : Wie is Michelleke?

WALTER : Wel ja, Michelleke De Laet, haar neef. Tien stielen, elf ongelukken. Momenteel is hij detective.

WANDA : Je bedoelt dat ze mij laat volgen door die...

WALTER : Waarschijnlijk!

WANDA : Dan kan ik het wel vergeten, maar als ik dat Michelleke in mijn handen krijg, dan...

WALTER : Ja, 't is een schurkske, twee druppels olie zijn tante. Maar laat ons water op 't vuur gieten. We gaan er iets aan doen. Mooie appels vallen niet lang van de boom... dacht ik toch.

WANDA : Ja, goed, maar wàt gaan we doen?

WALTER : We moeten trachten iets te vinden dat je omzet de hoogte in jaagt. Iets totaal nieuws. Iets waar madame Leemans niet naast kan kijken . Iets waar die foto's van smelten met man en muis.

WANDA : Een nieuwe collectie bijvoorbeeld?

WALTER : Voilà. Dàt is het. Een topcollectie! Dat ligt toch voor de hand.

WANDA : En hoe denk je dat we aan een topcollectie geraken? Ontwerpers van dat niveau zijn niet te betalen, en dan nog, degenen die het wel kunnen betalen slepen die collectie dan meteen naar het Verre Oosten om ze daar tegen een bagatelprijs te laten fabriceren.

WALTER : We moeten iemand vinden die bereid is ons het patent op haar creaties te verkopen tegen een vriendenprijsje. Iemand met een hart voor ons bedrijf en voor de mensen die we tewerkstellen.

WANDA : Ken jij zo iemand?

WALTER : Euh... nee.

WANDA : Dat is wel een niet onbelangrijk detail, hé Walter. Bovendien, madame Leemans zal het nooit goedvinden. Ze is sterk gehecht aan de collectie.

WALTER : We moeten haar voorrekenen hoeveel voordeel ze zal doen met een nieuwe collectie. Ze zal je een kans geven. Ze stelt initiatief erg op prijs.

WANDA : Ik begin de indruk te krijgen dat je meer van zaken doen afweet dan je zelf denkt, Walter.

WALTER : Ach nee. Maar ik heb wel andere kwaliteiten. Ik weet perfect wat een goede pasvorm is, en ik weet heel goed hoe een vrouwenlichaam er het beste uitziet in ondergoed.

WANDA : Walter? Zo ken ik je niet.

WALTER : Puur professioneel, Wandake. Jij zou trouwens een perfect pasmodel zijn. Zou jij bij gelegenheid eens ...

WANDA : Die dwangbuizen aantrekken? Nooit.

(De telefoon rinkelt. Walter neemt op.)

WALTER : Met De Smet... Ja madame, ze is hier.... *(tot Wanda)* Madame Leemans... *(geeft de hoorn door aan Wanda)*

WANDA : Met Wanda Truyens... ja madame... Maar madame... ik... ja... ik begrijp het... *(legt hoorn neer)* Madame Leemans wil dat ik een zekere John Peterman ontvang, familie van haar, zegt ze.

WALTER : O, ik wist niet dat Madame familie had, mmmm.... en waarom?

WANDA : Hij wil een paar onderbroeken. 't Zal wel een of andere ouwe zak zijn, denk ik.

WALTER : Dank je.

WANDA : Sorry Walter... ik heb het niet over jou. Jij bent zeker geen zak.

WALTER : Maar wel oud, daar kan ik niet onderuit. Zo, dan laat ik je maar. Als hij een buitenmaat wil, geef je maar een seintje, we hebben stock genoeg. *(afrechts)*

(Wanda gaat naar de telefoon en draait een nummer.)

WANDA : ... Met Wanda Truyens van "Ondergoed en nachtkleding Madame Leemans". Kan ik Jim Van De Laar spreken alsjeblief?... O, ja... weet u of hij nog langs kantoor komt voor hij... ja, hij komt rechtstreeks... nee, doet u geen moeite...*(telefoon dicht; ze wil een ander nummer draaien op het moment dat Madame Leemans links binnenkomt. Ze is vergezeld van een knappe jongeman, John Peterman. John heeft een licht accent. Hij is een Vlaming die sinds zijn geboorte in de VSA woont.)*

LEEMANS : Juffrouw Truyens, mag ik u voorstellen, mijn neef, John Peterman.

JOHN : Prettig met u kennis te maken, miss.

WANDA : *(is blij verrast)* Het genoeg is volledig aan mijn kant, meneer Peterman.

LEEMANS : John is maar een paar dagen in het land. Volgende week vertrekt hij al terug naar Miami. Maar toch hield hij eraan om tante een bezoekje te brengen, de lieve jongen. En tante kan hem toch niet met lege handen terugsturen, is het niet jongen?

JOHN : Je bent veel te lief voor mij tante Lily.

LEEMANS : Nee, toch niet. Mevrouw Truyens hier zal zorgen dat het je aan niets zal ontbreken. Zorg voor hem, hé Wanda. Je komt me straks toch nog gedag zeggen, hé jongen.*(af links)*

JOHN : Zo, Wanda is het?

WANDA : Ja, Wanda Truyens, verantwoordelijke van de commerciële dienst.

JOHN : Niet zo formeel, Wanda. Call me John. *(neemt haar handen)* Tante zei me dat je voor mij zou zorgen?

WANDA : *(Ze kijkt in zijn ogen, is even het noorden kwijt; trekt zich dan zachtjes los.)* Euh... ja meneer Peterman. Ik euh denk dat Madame Leemans je graag een lading ondergoed zou willen cadeau doen.

JOHN : Ik maak je toch niet van streek, Wanda? Sorry, dan... de Amerikaanse invloed, you know... en please, call me John.

WANDA : All right, John. Miami zei je? Woon je daar al lang?

JOHN : Ik ben daar geboren, maar wel "Made in Belgium". *(Wanda begrijpt het blijkbaar niet)* Ja, echt... op de expo in '58. Moeder werkte als hostess in het Amerikaans paviljoen, en mijn vader werkte daar ook, and... here I am!

WANDA : En je moeder is...

JOHN : Yes, de zus van tante Lily.

WANDA : Prachtig zeg, expo '58, kan niet beter passen... (*glimlacht*) Laten we er dan aan beginnen. Ik laat je zien wat we in jouw maat hebben. (*Wanda haalt één onderbroek en één onderhemdje uit een kast, en wijst dan naar de etalagepop.*) Zo, dat is het. En zo ziet het eruit als je het aantrekt.

JOHN : Shit! What the hell is that?

WANDA : (*Kan haar lach niet onderdrukken*) Onze collectie, John.

JOHN : Je bedoelt... dat je die dingen werkelijk maakt?

WANDA : Ja, we maken ze, en we proberen ze te verkopen.

JOHN : You're kidding... (*begint te lachen*) Je houdt me voor de gek, hé?

WANDA : No, sir!

JOHN : Het kan toch niet dat iemand zoiets draagt!

WANDA : Minder en minder. We maken dan ook nog maar één model. Dit is wat wij hier noemen: "de double patte - expo '58 ". Berucht in zijn soort.

JOHN : What? De double pat? Wat is dat voor iets?

WANDA : (*Gaat naar Rambo, en demonstreert*) Een opening vooraan in de slip is de dag van vandaag op zich al een bijzonderheid. Maar, en dat is de grote specialiteit van het huis Ondergoed en Nachtkleding Madame Leemans, de opening is nog eens extra beveiligd met een tweede laagje stof.

JOHN : Een soort "dry weave"...

WANDA : Ja, zoals in de inlegkruisjes voor dames. Dit is een onderbroek voor mannen met ingebouwd dry weave bovenlaagje... innoverend... voor expo '58. Vanzelfsprekend koopt geen hond dit nu nog.

JOHN : Laat staan een man.

WANDA : (*is geamuseerd*) Maar jij krijgt ze cadeau, John. Hoeveel exemplaren wil je?

JOHN : (*wijst op het onderhemdje op Rambo*) En wat is dit?

WANDA : O, ja zeg, nog zoiets. Heel lang geleden droeg de man dit onder zijn hemd of trui. Onderhemdje noemt men het.

JOHN : Like a T-shirt?

WANDA : Klopt. Nu draagt de man ofwel een T-shirt onder zijn hemd of trui, ofwel helemaal niets meer.

JOHN : En dat is alles wat jullie hebben?

WANDA : Nee, nee, dit is enkel onze zomercollectie. In de winter leveren we een langer model van onderbroeken. Heel warm! En voor de dames hebben we een vergelijkbare collectie, met als topper natuurlijk de oerdegelijke corset avec baleines naturelles.

JOHN : (*gaat naar de vrouwelijke etalagepop*) Je bedoelt toch niet dat deze dwangbuis...?

WANDA : Toch wel. Het houdt alles perfect samen. Spijtig genoeg is er ook naar dit product weinig vraag.

JOHN : Jij hebt het in elk geval niet nodig... of draag je die spullen ook zelf?

WANDA : *(lacht fijntjes)* Dàt is nu eens een beroepsgeheim ... Wat vind je nu van onze collectie, John?

JOHN : Shit!

WANDA : Wat je zegt.

JOHN : En you have to sell this stuff?

WANDA : Met de moed der wanhoop... Hoeveel wil je er?

JOHN : Kijk wat ik zal doen. Om tante te plezieren zal ik er een dozijn van elk meenemen. Op één voorwaarde .

WANDA : En die is?

JOHN : Dat ik je mag uitnodigen voor de lunch.

WANDA : Maar,... ik heb nog werk. Ik heb straks een afspraak met een inkoper.

JOHN : Ik regel dat wel met tante.

(Gerda komt haastig rechts de showroom binnen. Haar uitspraak van het Engels is verschrikkelijk.)

GERDA : Mister Peterman? Oef, You still hier.

JOHN : Yes?

GERDA : Euh... hallo. Ik heb van uw komst gehoord. I myself: Gerda De Laet, creatieve directeur.

JOHN : Spreekt u maar Nederlands, mevrouw.

GERDA : O, you euh... spiek...

JOHN : Yes.

GERDA : Dank u, mevrouw Truyens, ik neem hier van u over.

WANDA : Excuseer, mevrouw De Laet. John en ik gingen juist lunchen.

GERDA : Maar, dat is... weet madame Leemans...

JOHN : No problem, ik regel dat wel. O, miss euh...

GERDA : De Laet, me Gerda.

JOHN : Miss Gerda. *(gaat naar Rambo)* Is dit uw werk?

GERDA : *(gretig)* Yes, mister Peterman. Hoe vindt U het? Een succes. Al jaren. Ik ben er zo trots op.

JOHN : *(knipoogt naar Wanda, en maakt een gebaar van verrukking)* I find it pure shit, miss. Pure shit.

GERDA : *(begrijpt niet goed, denkt dat hij het apprecieert)* Dank you, mister Peterman, dank you very much. *(tot Wanda, die haar lach met moeite kan bedwingen)* Zie je nu, een kennersoog! Zit je ook in de branche, John?

JOHN : Wel, ja en nee. Ik heb een groothandel in exclusieve golfartikelen: van het balletje tot het petje. Maar wel exclusief! Daarom ben ik trouwens in het land. Er loopt momenteel in Brussel een beurs voor golfartikelen. Er komen geïnteresseerden van over de hele wereld.

WANDA : Golf? Dat heeft me altijd al geïntrigeerd.

JOHN : Echt? Kom, dan vertel ik je er alles over bij een lekker glas wijn. *(wil weggaan)*

GERDA : O, maar ik volg de evoluties in de Golf ook op de voet. Ga je zelf ook soms naar de Golf?

JOHN : Tuurlijk, ik ben zeer actief. Je moet toch voeling houden met de markt! Essentieel voor een goede commerciële politiek.

GERDA : Hoor je't nu, Wanda? Zeg, John, is dat niet wat gevaarlijk, die Golf?

JOHN : *(begrijpt het niet goed)* Nee, waarom zou het?

GERDA : Wel ja, zo met al die... Je kent natuurlijk Generaal Schwarzkopf!?

JOHN : Hoe weet jij dat? Ja, ik ken Norman. Hij is lid van de club... ik zie hem vanavond trouwens op het gala... *(Hij heeft door dat Gerda over de Golf spreekt en niet over de golfsport.)* Zeg,... 't is niet waar, jij bedoelt toch niet dat... *(tegen Wanda)* Wanda, zij heeft het over... *(doet mitrailleur na, Wanda begrijpt ook, beiden lachen, Gerda lacht niet begrijpend mee)*

JOHN : Prettig met u kennisgemaakt te hebben, miss. *(Geeft haar een handkus en gaat lachend rechts afsamen met Wanda.)* Ik zal de groeten doen aan Norman.

GERDA : *(Ze blijft een poosje voor zich uitstaren)*... Wat een man... Wat een smaak... Ik denk zelfs dat hij op mij valt... *(ze gaat naar het pashokje, schuift het gordijn open om zich te kunnen spiegelen)* Waarom ook niet... ik ben nog pront... ik kijk nog zwoel... ik kan nog overweg met jongemannen... alleen die verdomde Wanda moet de deur uit... *(ziet het slipje van Vanessa, grijpt de dingetjes, houdt ze even open)* Wat doet die rommel hier? Mijn God, je kan er zomaar doorheen kijken. Wie draagt nu zoiets. Hier, da's de juiste plaats. *(gooit het ostentatief in de vuilbak; ze richt zich nu tot Rambo)*... Of ik met u wil lunchen, John? Of course.... wat you say?... O, you doet me blozen, John, op mijn leeftijd... Naar de Golf? Of course, John. *(Er wordt op de deur links geklopt.)* Ja!

LEEMANS : *(links op en kijkt zoekend rond)* Stoor ik niet? Hé, ik dacht dat ik je tegen iemand hoorde praten.